

เรื่องสั้น “เก้าอี้ลึกลับ”

▼ วรรณประวิทย์

“แกมทรายเอ๊ย ข้าจะบอกเอ็งให้:- ไอ้ร้านเน้มันจนยิ่งกว่าจนเสียอีก อย่าไปหวังว่าจะไปมีอะไรอย่างใครเขาเลย ลำพังที่ยายเก็บขวด เก็บกระดาษไปขายเน้มันไม่พออย่าไล่เอ็ง หรือ เอ็งรู้มั๊ยดินเน้มันค่อยต่ำไรค่าแต่มันก็ยังเอามาปั้นเอามาทำให้มีค่าได้:- แต่ร้านเน้กะอีแค่ดินยังเป็นไม่ได้เลย ก็คงเป็นได้แค่เก้าอี้ลึกลับเท่านั้นละ: เอ้อ พุดไปก็เท่านั้น

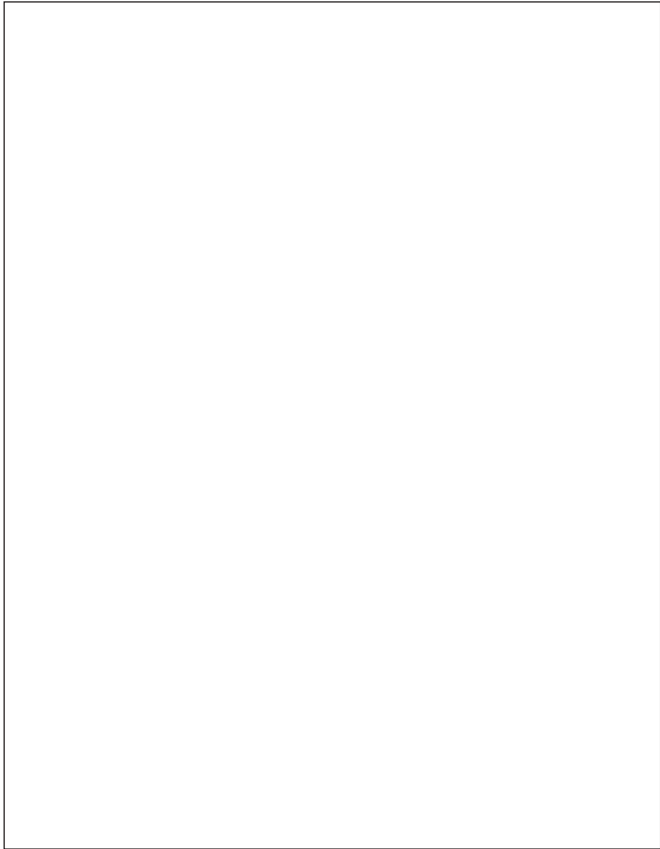
เอ็งจะ: ไปเข้าใจอาราย”

คำพูดของยายตั้งแต่แกมทรายยังเด็กนั้นเธอจำได้ขึ้นใจ เก้าอี้ลึกลับที่ไม่รู้ว่าอีกนานแค่ไหนกว่ามันจะรวมตัวกันเป็นดินได้ และเธอก็เป็นเพียงเศษเสี้ยวของดินที่ไร้ค่าเป็นเพียงเก้าอี้ลึกลับ ถึงยายจะพุดไปโดยที่คิดว่าเธอคงจะไม่เข้าใจ แต่มันกลับฝังรากลึกอยู่ในความทรงจำของเธอมาโดยตลอด และมันก็ทำให้เธอมีความเข้มแข็งพยายามจะต่อสู้ให้ยายได้เห็น ว่า เธอจะไม่เป็นแค่เก้าอี้ลึกลับอย่างที่ยายพุด

ตอนนี้แกมทรายเป็นสาวเต็มตัว หน้าตาสะสวยด้วยเชื้อฝรั่งตาน้ำข้าวของพ่อ ผิวขาว ดวงตาคมโตสีน้ำตาลสวย ผมเป็นลอนหยักศกตามธรรมชาติไม่ต้องวิ่งแฉ่งไปให้ช่างทำผมยอมตัดให้เสียสตางค์ หุ่นสูงโปร่งเพราะไม่ค่อยจะมีข้าวกินของเธอได้รูปจนเพื่อน ๆ อิจฉา แกมทรายสวยเกินกว่าจะมาอาศัยอยู่ในสลัมใต้ทางด่วนแห่งนี้ สลัมที่มีแต่บ้านที่ไม่น่าจะเรียกว่าบ้าน เพราะมันเป็นเพียงห้องแคบ ๆ ที่สร้าง

จากไม้ที่ยายไปงัดมาจากป่าหาเสียงเล็กรั้ง ละครวางบ้านของเธอมีแต่คนที่เก็บของเก่ามาขาย พวกขวดพลาสติก กระดาษต่าง ๆ เศษไม้และรวมไปถึงขยะหาของกินหรือของที่พอจะเอามาใช้ได้บ้าง และยายของเธอก็เช่นกัน ทุกวันนี้ยายก็แก่มาแล้วได้แต่เดินงกๆ เงินๆ ขี้ขยะหาของกินไปวันๆ บางทีก็ไปขอลานมาบ้าง บางทีก็ไปหยิบของเขามากินเฉยๆ ที่เขาไม่เอาเรื่องก็เพราะเห็นว่ายายนาสงสารและยายเองก็ไม่มีพิษมีภัยอะไร

แกมทรายโชคดีที่สามารถสอบชิงทุนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังได้ โดยที่เธอไม่ต้องจ่ายค่าเล่าเรียนหรือค่าหนังสือและอุปกรณ์การเรียนใดๆ ทั้งสิ้น นี่เป็นผลมาจากคำพุดของยายที่ทำให้เธอตั้งใจเรียนอย่างหนักเพื่อจะมีวันนี้ วันที่คนรอบข้างชื่นชมเธอว่าเธอเป็นคนเก่ง และความเก่งนี้ล่ะที่ทำให้เทียบเท่าคนอื่น ๆ ได้ ไม่มีใครรู้ว่าเธอเป็นใครมาจากไหน ทุกคนคิดว่าเธอคงมาจากตระกูลดีถึงมี

เลือกที่จะไปด้วยเมื่อวานนี้
 “ขึ้นไปกับพี่ต้นมาอะ”
 “แหมยายมิน ตั้งแต่มีพี่ต้นเนี่ย เธอ
 ทิ้งพี่อาร์มสุดหล่อของชั้นเลยนะ”
 “อ้าวยายแหม ของเก๋มันก็ต้องชั้น
 สนิม ของใหม่มันก็ต้องจุ่มจุ่มเป็นธรรมดา
 ไซ่ม้า”
 “จ๋า จ๋า แม่ฝรั่งหัวหมูหยอง ฮะ ฮะ
 ฮะ”
 แกมทรายหรือมินที่เพื่อน ๆ เรียก
 กันมีเพื่อนไม่มากนัก แต่เธอก็ไม่แคร์
 เพราะเธอมีแหมเพื่อนรักของเธอคนนี่แหม
 กับมินสนิทกันมากด้วยอุปนิสัยใจคอเข้า
 กันได้ดี แต่จะสนิทกันอย่างไรก็ไม่มาก
 พอที่มินจะบอกความจริงเกี่ยวกับชีวิตของ
 เธอได้

เงินมาเรียนที่นี้ได้ ไม่มีใครรู้ว่าเธอเป็นลูกของผู้หญิง
 บาร์ซีเมาจากฝรั่งชั้นกจนๆ คนหนึ่งที่ทิ้งเธอไว้กับแม่
 และเหลือไว้เพียงชื่อกับนามสกุลที่เขาตั้งให้ “แกมทราย
 มิน โพลเลอร์”

การที่จะมีหนุ่มๆ มานั่งรอแกมทรายที่หน้า
 คณะไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะมักจะมีให้เห็นอยู่เป็น
 ประจำซึ่งมันก็ทำให้เธอต้องตกเป็นขี้อายของแม่
 พวกผู้หญิงว่างงาน ที่วันๆ ก็เอาแต่นั่งนินทาชาว
 บ้านที่เขาผิดดีกว่าตัวเอง

“นี่มิน เมื่อวานนะอีตาอาร์มเขามานั่งรอเธอ
 อีกแล้วนะ ขนาดชั้นไปบอกเธอกลับไปแล้วเขายัง
 ไม่เชื่อเลย ยังจะดันทุรังนั่งรอเธออยู่ตั้งนานแหมะ ว่า
 แต่เมื่อวานนี้เธอไปกับใครมาละ” แหมเพื่อนซี้อของเธอ
 ถามด้วยความอยากรู้ว่าใครกันนะที่แกมทราย

“อ้าว กำลังนินทาอยู่เชียวยพี่อาร์ม”
 แหมหันไปทักชายหนุ่มผู้มาพร้อมกับดอกไม้ช่อใหญ่
 “น้องมินครับ พี่ซื้อดอกไม้มาให้ครับ”
 “เอ๊ะ เนื่องในโอกาสอะไรคะ วันนี้ไม่ใช่วัน
 เกิดมินซั๊กหน้อย” แกมทรายพูดโดยที่เธอไม่มอง
 ดอกไม้เลยด้วยซ้ำ
 “ก็ไม่มีโอกาสอะไรหรอกครับ แต่พี่อาร์ม
 อยากให้พี่อาร์มก็ให้”

คำพูดของชายหนุ่มพอจะทำให้แกมทราย
 ถูกใจอยู่บ้าง คงจะไม่เป็นไรหรอกนะ ไหนๆ วันนี้
 เธอก็ไม่ได้มีนัดกับใคร ถ้าจะไปกับพี่อาร์มซั๊กหน้อย
 คงไม่เสียหายอะไรนี่นา

“เชิญครับน้องมิน” ชายหนุ่มเดินมาเปิดประตู
 รถให้เธอราวกับเจ้าหญิง

“ขอบคุณค่ะ” แล้วแกมทรายก็เข้ามานั่งทำหน้าที่เป็นตุ๊กตาหน้ารถให้เขาได้ภาคภูมิใจ

พี่อาร์มพาเธอไปเดินเนอร์ที่ภัตตาคารสุดหรู เช่นเคย ทำทางเขาคงพอใจเธอมากและเคยเอ่ยปากชมกับเธออยู่บ่อยๆ ว่าเธอเป็นคนที่เข้าสังคมเป็นไม่ว่าเขาจะพาเธอไปที่ไหนเธอก็ไม่เคยทำให้เขาขายหน้าเลยสักครั้ง โดยเฉพาะกับญาติๆ ของเขา

“น้องมินครับ จริงๆ เราก็รู้จักกันมานานพอสมควรแล้วนะครับ พี่อยากรุ้จังว่าเมื่อไหร่น้องมินจะยอมเป็นแฟนพี่ซักที” ชายหนุ่มกุ่มมือหญิงสาวไว้ม้วนด้วยต้องการรู้คำตอบ

“ก็อย่างที่มินเคยบอกพี่ละค่ะ ว่าให้คบกันไปเรื่อยๆ ดูๆ กันไปก่อน พี่ว่าไม่ดีหรอกเธอคะที่ต่างคนต่างก็มีอิสระของตัวเอง อยากจะทำอะไรก็ทำ ไม่ต้องมาผูกมัดกันด้วยคำว่าแฟน มินว่าดีออกนะคะ”

“แหม มินก็ดีหรอกนะจ๊ะ แต่พี่กลัวว่ามินจะไม่ยอมคบกับพี่นะซี”

“ก็คบอยู่นี่ไงคะ ก็ตราบไตที่ทั้งพี่และมินยังสบายใจที่จะคบกันอยู่ มินก็ไม่แน่ว่าจะมีปัญหาที่นี่คะ เอ... หรือว่าพี่อาร์มไม่สบายใจที่จะคบกับมินคะ” แกมทรายทำน้ำเสียงน้อยอกน้อยใจ

“ไม่ใช่ครับ พี่นะอยากจะคบกับมินให้ลึกซึ้งกว่านี้ต่างหากละครับ”

นี่ละเสน่ห์ของแกมทราย ที่ใช้มัดใจชายมานักต่อนัก ทั้งซื่ออ่อน ช่างเอาอกเอาใจ ทั้งสวยทั้งฉลาด นี่ถ้าเธอไม่มีปมด้อยเรื่องฐานะที่แท้จริงของเธอแล้วละก็แกมทรายคงเป็นผู้หญิงที่เพอร์เฟ็คคนหนึ่งทีเดียว

“เอ่อ น้องมินครับพี่มีอะไรมาเซอร์ไพรส์น้องมินด้วยละครับ”

“อะไรอีกละคะ นี่ก็ดอกไม้ช่อเบ้อเรอแล้ว พี่อาร์มยังมีอะไรมาให้มินอีกหรือคะมินไม่รับแล้วนะคะ วันนี้พี่อาร์มจะทำคะแนนให้แข่งหน้าคนอื่นเลยรีไรงคะเนี่ย มินไม่สนหรอกนะคะสิ่งของนะ มินมีปัญหาตัวเองได้ค่ะ”

“เปล่านะครับน้องมิน พี่ไม่ได้คิดอย่างนั้นนะครับ ปกติพี่ก็ให้น้องมินอย่างนี้นี่นา”

“ก็ใช่ค่ะ แต่นั่นมันยังมีโอกาสที่จะให้ มันไม่ใช่อย่างวันนี้ ที่มินก็ไม่ว่าเรื่องในโอกาสอะไร”

“แหม พี่อาร์มนี่ช่างคิดนะคะ โอเค โอเค มินรับก็ได้ค่ะ”

แกมทรายทำเป็นเคียงที่จะรับของไปอย่างนั้นเอง ก็แหมจะให้เธอทำตาโตตื่นเต้นกับของที่เขาจะให้ห็นะเป็นไปไม่ได้หรอก มินต้องทำฟอร์มหน่อย เขาจะได้เห็นเธอมีค่า แล้วก็ดูไม่น่าเกลียดที่เธอจะรับของๆ เขา ก็เขาถือให้เธอรับของเองนี่นา

หลังจากที่ทานข้าวเสร็จแล้วเขาก็มาส่งเธอที่บ้านเช่นเคย แน่หนอนว่ามันจะต้องไม่ใช่บ้านหอมช่อในสลัมของเธอเป็นแน่ แต่กลับเป็นคฤหาสน์หลังโตของเสี่ยเม้งต่างหาก เสี่ยเม้งเป็นเจ้าของโรงงานเจียรระโนพลอยอายุคร่าวพ่อของเธอ เสี่ยเม้งเห็นเธออยู่ที่สลัมแห่งนี้มาตั้งแต่เด็ก เพราะบ้านของเสี่ยเม้งนั้นหลังบ้านอยู่ติดกับสลัมที่เธออาศัยอยู่ ด้วยความสงสารปนเวทนาเสี่ยเม้งจึงมักจะจ้างให้เธอมาทำความสะอาดปิดกวาดเช็ดถูบ้านนิดๆ หน่อยๆ แล้วให้ สตางค์ค่าขนมเป็นประจำ จนเมื่อแกมทรายแตกเนื้อสาวเสี่ยเม้งก็เริ่มออกฉายให้เห็นว่าเสี่ยเป็นพวกหัวงูรูลายคราม เสี่ยเปลี่ยนจากการจ้างให้เธอมาทำความสะอาดเป็นการให้เธอมาคอยดูแลเอาใจใส่เสียเวลาที่เสี่ยเหนื่อยกลับมาก็ดึงคอยปรนนิบัติพัดวีให้ คอยไปเป็นเพื่อนเสี่ยเวลาที่เสี่ยจะเดินทางไป

ไหนๆ หรือบางทีก็ให้เป็นเพื่อนเที่ยว เพื่อนนั่งคุย รวมไปถึงเดินรำกับเสีย ยังดีที่เสียยังมีคุณธรรมอยู่บ้างที่ไม่คิดจะให้เธอเป็นเมียน้อย แต่เธอจะต้องคอยดูแล เสียทุกวันหลังจากกลับจากมหาวิทยาลัย ดังนั้นเวลาที่มีคนเห็นเธอกับเสียเม้งตามสถานที่ต่างๆ เธอก็มักจะบอกว่าเสียเม้งเป็นพ่อของเธอ ส่วนแม่ที่เป็นฝรั่งนั้นเสียชีวิตไปแล้ว

เสียเม้งสอนอะไรให้เธอหลายอย่าง ทั้งเรื่องของมารยาทในสังคม การวางตัวให้สมกับเป็นคุณหนูหรือแม้กระทั่งเล่ห์เหลี่ยมที่เอาไว้ออกผู้ชาย เธอก็ได้รับการถ่ายทอดมาจากเสียทั้งนั้น จนตอนนี้เธอเก่งเกินกว่าที่เสียเม้งคิดเสียอีก เธอใช้ความสวยและเช็กซีที่เธอมีเอาไว้อัวยวนผู้ชายให้คลั่งและหลง ใหลอยากจะได้เธอมาไว้ในครอบครอง แล้วเธอก็จะทำเป็นหยิ่งผยองให้พวกผู้ชายเหล่านั้นพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะเอาชนะใจเธอ แน่نونที่เดียวที่พวกเขาจะต้องไปหาซื้อเสื้อผ้า รองเท้า หรือกระเป๋าสุดหรูมาประเคนให้เธอ แต่ก็ไม่มีใครที่จะเหนือกว่าใครเพราะเธอจะคบกับทุกคนเท่าเทียมกันหมด ไม่มีใครเป็นแฟนของเธอสักคน

หลังจากแกมทรายจัดเตรียมชุดทำงานให้เสียเม้งเสร็จแล้ว เธอเดินขึ้นไปห้องของเสียเม้ง เปิดประตูเข้าไปนั่งข้างๆ เดียง หยิบเงินที่เสียเม้งเตรียมวางไว้ให้ที่ข้างหมอน หอมแก้มเสียที่หนึ่ง ดึงผ้าห่มมาห่มให้เสีย เม้งเสร็จแล้วเธอก็จะต้องกลับเข้าสู่ชีวิตที่แท้จริงด้านหลังกำแพงคฤหาสน์ของเสีย กลับไปเช็ดตัวให้ยายที่เลี้ยงเธอมามากกว่าแม่ที่วันๆ ก็เอาแต่แต่งตัวไปๆ ไปอ่อยให้พวกเสียกระจอกๆ แล้วก็หายไปเป็นเดือนๆ จนกว่าจะโดนเขาเฉดหัวกลับมาแน่แหละ เธอถึงจะได้เห็นหน้าของแม่ที่เธอแทบจะจำไม่ได้เสียแล้ว

แกมทรายต้องรีบเอาเงินที่ได้มาซ่อนไว้ที่ได้ฝากกระดานบ้าน เธอมีเงินที่เสียเม้งให้มาและเงินที่เธอหลอกมาจากพวกหนุ่มๆ อยู่มากทีเดียว แต่เธอก็มักจะแบ่งเอาไว้ครึ่งหนึ่งเสมอ กะเอาไว้ว่าจะเก็บเป็นค่าดูแลรักษายาย ถึงยายจะไม่ได้เป็นอะไรแต่เธอก็ตั้งใจจะต้องพยายไปตรวจสุขภาพดูสักครั้ง ยายแก่มากแล้วเธอกลัวว่ายายจะเป็นอะไรไปแล้วทั้งเธอไว้คนเดียว

“โอโห กระเป๋าใบใหม่เธอเหมอมิน อู๋ตาย นี่มันกุชชีรุ่นใหม่ี่นาสวยจัง”

“แหม ยัยแหม ทำเป็นตื่นตื่นไปได้ เธอก็รู้ที่นั่นว่าฉันนะชอบเปลี่ยนกระเป๋าตามคอลเลคชั่นใหม่เอ ว่าแต่คราวนี้เธอไม่ซื้อกระเป๋าชาแนลรุ่นใหม่หรือเห็นชอบนักชอบหนาไม่ใช่หรือจ๊ะ”

“โอ๊ย ย ย ก็ฉันไม่ได้รวยอย่างเธอนี่นา ถึงจะได้มีเงินมาซื้อกระเป๋าใหม่ๆ อยู่เรื่อย” แหมพูดประชดประชันเพื่อนของเธอด้วยความอิจฉา โดยที่ไม่รู้หรือกว่านั้นเป็นกระเป๋าที่พี่อาร์มซื้อให้

“นี่ วันนี้ไปแดนซ์กันมัย” แกมทรายชักชวนเพื่อน

“วันนี้มีหนุ่มอาสาจะพาไปเที่ยวละ เธอจะไปกับฉันมัย จะได้โทรไปบอกให้มารับเธอที่บ้านด้วย”

“หนุ่มที่ไหนอีกล่ะ แหม ... เธอนี่ช่างเนื้อหอมจริงๆ เลยนะ ชั้นไม่ไปด้วยหรอก ไม่อยากไปนั่งอิจฉาคคนที่เขามีคู่กัน” แหมเริ่มตัดพ้อ ก็แหม ยายมินนะมีหนุ่มๆ ให้คงแทบไม่ซ้ำหน้า

“ว่า เสียตายจิงอุตสำหรับพาหนุ่มมาให้รู้จักเฮ้อ”

“เฮ้ย จริงรีเปลา ถ้างั้นขึ้นไปก็ได้ละ” แทมรีบพูดสวนขึ้นมาทันควัน

“ก็จริงนะซี” แคมทราयरูสึกขำอยู่ในใจ นี่ละหน้าเพื่อนของเธอ

“เฮ้ย ไม่หล่อไม่ว่านะ แต่ขอรวยไว้ก่อน” แทมรีบบอกเกณท์ให้เพื่อนรู้

“ซัวร์อยู่แล้ว คนระดับชั้นนะไม่คบกับคนจนให้เสียเวลาหรอกยะ”

คืนนั้นแคมทราयरและแทมเพื่อนซี้สนุกกันสุดเหวี่ยง แคมทราयरยั่ววนรักหนุ่มที่พาเธอมาเที่ยววันนี้ด้วยการชวนมาเดินสโรว์ หรือที่เรียกกันอีกอย่างว่าสโรว์ซบ ด้วยท่วงทำนองซำๆ นุ่มนวล ประกอบกับแสงไฟสลัวๆ ที่เกือบจะมีตมิด ทำให้แต่ละคู่ไม่หยุดยั้งอยู่แค่เพียงการซบ ใครจะทำอะไร ยิ่งไงก็ขึ้นอยู่กับว่าคุณไหนจะมียางอายน้อยกว่ากันแคมทราयरทอดสายมองชายหนุ่ม ซบหน้าลงบนอกอันแสนอบอุ่นของเขาปล่อยให้ท่วงทำนองดนตรีทำหน้าที่ผสมความรู้สึกของทั้งสองเป็นหนึ่งเดียว เธอคว้ามือของรักให้มาจับตรงเนินอกของเธอ แล้วกระซิบขำๆ หูรักซึ่งตอนนี้ไม่เป็นอันเดินเสียแล้วทำให้พาเธอไปที่มุมอื่นเถอะเธอเมาจะยืนไม่ไหวอยู่แล้วแล้วพอเห็นรักทำท่าจะเอาจริง เธอก็บ้ายเบียงว่าตึกเกินไปแล้วเธอจะต้องรีบกลับบ้าน ไม่อย่างนั้นคุณพ่อจะต้องมาตามหาเธอแน่ๆ ใ่ว้นหลังค่อยมาสนุกกันต่อ

“รักคะ เต๋ยวรักไปส่งมินที่บ้านก่อนนะคะ มินกลัวว่าคุณพ่อจะยังไม่ยอมนอน มิวแต่นั่งรอ มิน รักคงไม่โกรธมินนะคะ” แคมทราयरเริ่มทำเสียงออดอ้อน

“แล้วก็ขอบคุณสำหรับวันนี้ที่พามินกับแถมมาเที่ยว แถมยังอาสาไปส่งแถมแทนเอ็กซ์เพื่อนของคุณอีก”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ” รักตอบอย่างเคื่องๆ ที่แถมทราयरตัดบทไม่ยอมให้เขาสานต่อความสัมพันธ์ “มันเป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว”

“แหม ดูพูดเข้าลี โถ รักคะไว้โอกาสหน้าเราค่อยมาสนุกกันใหม่ก็ได้ทีละ รับรองว่าคราวหน้ามินจะสนุกกับรักให้สุดเหวี่ยงยิ่งกว่าวันนี้อีกคะมินสัญญา”

“อู๊ย หมั่นไส้จริงจริง ง้องอนกันอยู่นั่นละ ไม่เห็นใจชั้นบ้างเลยนะ” ยัยแถมเริ่มหงุดหงิดเพราะหนุ่มของตัวเองเมาเสียจนเพื่อนต้องลากกลับบ้าน ยังไม่ทันได้มีโอกาสสวีทกันเต็มที่

ระหว่างที่รักขับรถมาส่งแคมทราयरนั้น ต้องขับรถลอดใต้ทางด่วนและผ่านสลัมที่เธออาศัยอยู่เธอพยายามไม่มองและไม่สนใจ

“อู๊ยตาย นี่เธอดูคนพวกนั้นซี ไม่รู้รู้เข้าไป ได้ยังงอย่างกับดงขยะเนาะ” แทมทำน้ำเสียงสะอิดสะเอียนเต็มที่

“จริงด้วยครับ” รักเสริมขึ้นมา “ผมว่านะคนพวกนี้นะถ้าให้เปรียบไปแล้วก็เหมือนกับขยะนั่นละครับ อยู่ไปก็ไร้ค่า มีแต่จะสร้างความเดือดร้อนนำรำคาญให้กับสังคม จริงมั๊ยครับมิน”

“เอ่อ ... คงจริงมังคะ” แคมทราयरตอบอย่างกระอักกระอ่วน

“ยี้ ดูข้างหน้าสิ” แทมชี้ให้ดูอะไรบางอย่าง

ลุงแก่ๆ คนหนึ่งเนื้อตัวสกปรก ผมเผ้ารุงรัง ใส่กางเกงหลุดลงมาอยู่ครึ่งกันกำลังคุยขยะหาของกินอยู่สักพักก็เงยหน้าขึ้นมองมาที่รถของรัก ซีไปซีเบ้มาที่รถเหมือนกัวกมือเรียกใคร

“อ้ายอุจาดตาที่สุด แน่ ยังจะมายืนกัวกมืออีกเป็นบ้าแน่ๆ เลย” ยัยแถมโวยวาย

“โอ๊ย ช้อนยากจะอ้วก” แกมทรายรีบปรับเบาะเอนลงนอน เพื่อให้พ้นสายตาของลุงบ้านคนนั้นจริงๆ แกก็ไม่ได้บ่นหรือออก ที่แกกั๊กมือ นะก็เพราะจำแกมทรายได้ ก็บ้านอยู่ข้างๆ กันนี่นา

“รีบๆ ขับไปกันเถอะ น่าขยะแขยงจริงๆ เลย” ยายแถมยังบ่นไม่หยุด

หลังจากวันนั้นแกมทรายหลบหน้าภักทและพยายามตีตัวออกห่าง เธอเริ่มสับสนและหวาดระแวงกลัวความจริงจะเปิดเผย ในขณะที่เดียวกันพีตัน ชายคนที่เธอถูกใจมากที่สุดก็มาเที่ยวรื้อบเกี่ยวรังเธอทุกวัน

“พีตันใจนะที่ได้กลับมาพบมินอีก ตอนที่พีไปอเมริกา นะ พีคิดถึงมินมากนะแต่พีก็ติดต่อมินไม่ได้ก็มินไม่ยอมให้เบอร์ติดต่อพีเลยนี่นา” พีตันพูดกับเธอในวันแรกที่เขากลับมาจากอเมริกาแล้วตรงดิ่งมารับเธอที่มหาวิทยาลัย พร้อมกับของฝากสารพัด ทั้งเครื่องสำอางโทนสีใหม่ นาฬิกาเรือนงาม หรือแม้แต่ชุดนอนก็ไม่มีเว้น

แกมทรายค่อนข้างพอใจพีตันมากเพราะพีตันเป็นคนใจเย็น มีความคิดดี มีความรับผิดชอบ และทำให้เธอรู้สึกว่ายู่กับเขาแล้วสบายใจ พีตันเป็นคนไม่เจ้าชู้ มีเที่ยวกลางคืนบ้างตามประสาผู้ชาย และเป็นคนที่ไม่ว่าร้ายใคร แต่สิ่งที่ทำให้แกมทรายลุ่มใจมากที่สุดคือ ครอบครัวของพีตันเป็นผู้ดีเก่า เป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว ถึงแม้ว่าเธอจะเคยพบหน้าและพูดคุยกับคุณพ่อคุณแม่ของพีตันมาบ้างแล้วก็ตาม มันก็ไม่ได้หมายความว่าหากวันไหนที่พวกเขา รู้ความจริงว่าเธอเป็นเพียงเด็กสลัมคนหนึ่ง แล้วเขาจะไม่รังเกียจเธอ

“มินครับ ... น้องมินครับ เป็นอะไรไปหรือเปล่าเห็นนั่งเงิบมาตลอดทางเลย”

“อ้อ ... เปล่าหรือคะ มินกำลังคิดอะไรเพลินๆ นะคะ”

“มีเรื่องอะไรไม่สบายใจก็บอกพีได้นะ พีไม่อยากเห็นมินทำหน้ากลุ้มใจขนาดนี้เลย” พีตันถามด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใย

“พีอยากจะบอกมินมานานแล้วว่า ...”

“อะไรคะ” เธอเริ่มสนใจในสิ่งที่ชายหนุ่มพูด

“ก็พีรักมินนะสิ พีพยายามใช้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าพีรักมินจริงๆ ถึงมินจะไม่สนใจพีก็เถอะ”

ชายหนุ่มหยุดถ้อยคำรัก ปนสายตาวานเซียม

“ไม่ว่ามินจะเป็นยังไงพีก็จะรักมินเธอคะ”

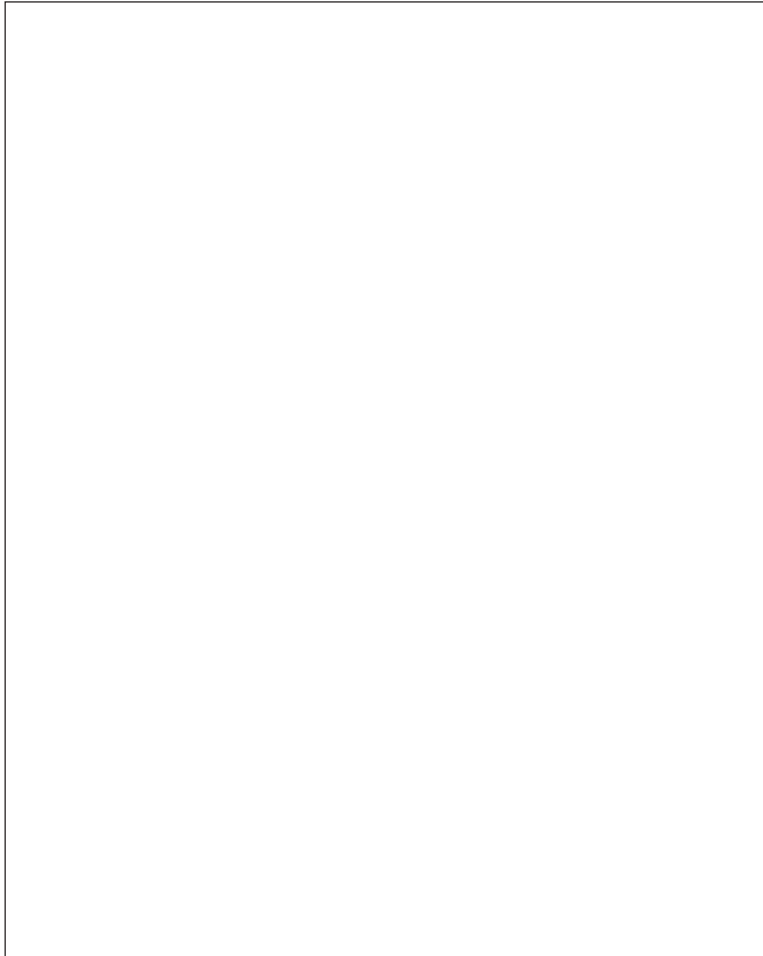
“ก็ใช่ซิจ๊ะ พีไม่รักมินแค่ฉาบฉวยเหมือนคนอื่น ๆ นะ พีรักมินที่มินเป็นมิน”

“พีเองก็คบมินมานานแล้ว มินก็เห็นว่าไม่ว่าพีจะอยู่ที่ไหน พีก็ยังมั่นคงกับมินเสมอ พีไม่เคยล่วงเกิน ไม่เคยละลาบละล้วงเรื่องส่วนตัวของมิน พีให้อิสระมินมาตลอด มินน่าจะเข้าใจพีนะ”

พีตันดีอย่างที่เขาคิดจริงๆ แต่ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ว่าเขาจะรักเขาหรือไม่รัก แต่มันอยู่ที่ว่าเขาจะทำอย่างไรไม่ให้เขา รู้ความจริงต่างหาก เธอจะสู้หน้าเขาอย่างไรในวันที่ความจริงเปิดเผย เธอจะอย่างไร

ทันใดนั้นรถออลไวแวนคันงามของพีตันก็ต้องเบรคอย่างกะทันหัน เมื่อมียายแก่คนหนึ่งเดินตัดหน้ารถและเสียหลักล้มลง พีตันรีบลงจากรถไปช่วยยายแก่ทันที

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับยาย” เขาเข้าไปช่วยประคองยายแก่ที่เนื้อตัวมอมแมมอย่างไม่มีที่ท่า รังเกียจ มือหนึ่งประคอง มือหนึ่งก็จับแขนยายแก่ เขย่าให้ได้สติ ปากก็ร้องเรียกให้สาวเจ้าลงมาจากรถ

ายก็ยังสามารถจำแกมทราย หลานรักได้ ยายได้แต่เหลือบ ตามองหลานด้วยสายตาที่ ปวดร้าว

“ตายตาย พี่ต้นคะ เสื้อผ้าของพี่เลอะเทอะไปหมด แล้วรีบๆ เอาเงินให้แล้วก็ไปๆ เถอะค่ะ”

แกมทรายตัดใจพุดออกไปอย่างนั้นเพื่อที่จะรักษา สัมพันธภาพระหว่างเธอกับพี่ ต้นเอาไว้ แม้จะต้องทำให้ยาย เสียใจก็ตาม

“ยายครับนี่เป็นเงินค่า ทำขวัญนะครับ ยายไม่เป็น อะไรมากใช่ไหม บ้านยายอยู่ ไหนให้ผมพุงไปส่งนะครับ” ชายหนุ่มประคองยายขึ้นยืน

ทันทีที่แกมทรายลงมาจากรถ เธอก็ต้องตกใจ เป็นที่สุดที่ยายแก่คนนั้นคือยายของเธอนั่นเอง เธอ ถอยหลังกลับมายืนฟังอยู่ข้างรถ ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ในใจก็นึกเป็นห่วงยาย แต่ก็สับสน ตื่นเต้น และกลัว

“น้องมินครับ ช่วยหยิบกระเป๋าใส่สตางค์ให้พี่ หน่อย” พี่ต้นตะโกนบอกเธอ

“นี่ค่ะ” แกมทรายพยายามหลบหน้าไม่ให้ ยายเห็น เอามือเสยผมปิดหน้าหวังว่าคงช่วยพราง ตาของยายได้บ้าง

ยายเองถึงจะตาไม่ค่อยดีเท่าไรนักแต่ก็ไม่เคย ลืมหน้าหลานที่ตัวเองเลี้ยงมาแต่เล็ก ต่อให้ตาบอดย

ยายมองจ้องมาที่แกมทรายอย่างไม่วางตา จน แกมทรายก็หวาดๆ

“ยายมองแฟนผมทำไมครับ หน้าเหมือนคนรู้ จักของยายรีเปล่าครับ”

“โธ้ย ข้าไม่เคยรู้จักหรอกพวกหน้าตาเป็น ฝรั่งอย่างแม่คนนี่”

พอยายพุดจบก็หันหลังให้กับแกมทรายทันที แล้วชี้บ้านให้พี่ต้นพุงไปส่ง แกมทรายได้แต่มอง ตามยาย แต่ปวดหัวใจอยู่ลึกๆ กับคำพุดของยาย จน อดที่จะกลืนน้ำตาเอาไว้ไม่ได้ หลังจากที่พี่ต้นมาส่ง เธอที่บ้านเสียแม้ง แกมทรายรีบกลับมาที่บ้านอันแสด

นหอมช่อทันที เธออยากขอโทษยายเป็นที่สุด ยาย คงเสียใจมากที่สุดที่เธอพูดถูกยายอย่างนั้น

“ยายจำ ยาย ยายอยู่ไหนจ๊ะ”

ทั้งที่บ้านของเธอก็เลิกอย่างกับรังหนู แต่ แกมทรายก็หายไม่พบ เธอเริ่มกระวนกระวายใจ กลัวว่ายายจะเป็นอะไร

ตลอดทั้งคืนนั้นแกมทรายไม่ได้นอนเลย เธอ นั่งรอยายอยู่ตลอดเวลา เธอมียายอยู่เพียงคนเดียว แม่ของเธอไม่เคยสนใจเธอเลยด้วยซ้ำ มีแต่จะคอย มาขอเงินจากเธอหรือบางทีก็มาขโมยเงินที่เธอซ่อน เอาไว้

“น้องมินครับ” เสียงของชายหนุ่มทักทายเธอ

“อ้อ พี่อาร์มเองหรือคะ”

“ทำไมวันนี้ดูเศร้าจังครับ มีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ”

สัมพันธภาพระหว่างเธอกับพี่อาร์มยังไม่มีอะไรลึกซึ้งมากนัก ต่างคนต่างก็คบกันแบบที่ไม่ต้องการผูกมัด ถ้าเขาอยากมาหาเธอเขาก็มา หรือ บางทีเขาก็อาจจะหายไปกับสาว ๆ คนอื่น ผู้หญิง หลายคนอาจจะทนไม่ได้ แต่นี่คือเธอแกมทรายผู้ที่ไม่ยอมเป็นเพียงเจ้าธูลีติน ดังนั้นเธอจึงทนได้ทุก อย่างเพื่อที่จะทำให้ทุกคนหลงใหลในตัวเธอ

“น้องมินครับ วันนี้พี่มีเรื่องจะบอกกับน้อง มินครับ” ชายหนุ่มพยายามเรียกร้องความสนใจ

“พี่อาร์มจะต้องบินไปอเมริกาอาทิตย์หน้าครับ แต่คราวนี้ไม่เหมือนทุกครั้งนะครับ คราวนี้พี่คงต้อง ไปอยู่นานพอสมควร”

“แล้วยังไงคะ” แกมทรายไม่สนใจเรื่องที่เธอ ได้ฟัง ในใจเธอตอนนี้ก็ถึงแต่ยาย ป่านนี้ยายจะอยู่ที่ไหน ยายจะโกรธมั๊ย

“คือว่า เอ่อ ... พี่อาร์ม” ชายหนุ่มเข้ามาคว้า มือเธอไป พร้อมกับสวมแหวนที่นิ้วนางข้างซ้ายของเธอ “พี่อยากให้แหวนวงนี้อยู่กับมินแทนพี่”

“มินไม่รับได้มั๊ยคะ”

“อย่าปฏิเสธพี่เลยมิน นี่คงเป็นของชิ้น สุดท้ายที่พี่จะให้มิน พี่รู้ว่ามินไม่รักพี่เลย เราคบ กันแค่ความพอใจเท่านั้น แต่พี่ก็มีความสุขมากกับการที่ได้คบ ได้รู้จักกับมิน วันที่พี่ไปถ้ามินไม่วางก็ ไม่ต้องไปส่งพี่หรือพี่เข้าใจ”

แกมทรายไม่เคยคิดมาก่อนว่าชายหนุ่มที่เคย คบไว้เล่น ๆ คนนี้จะรู้จักและเข้าใจในตัวเธอ

“พี่อาร์ม ... มินขอโทษ” แกมทรายรู้สึก เสียใจกับการกระทำของเธอ ถึงเขาจะไม่ได้อะไร มากมายนักแต่เขาก็เป็นคนดีคนหนึ่ง

ยายหายจากบ้านไปอาทิตย์กว่าแล้ว เป็น อาทิตย์กว่าที่เธอใจเหลือเกิน ยายสำคัญกับเธอ มาก และที่เธอทำทุกอย่าง อย่างก็เพื่อยายของเธอทั้งนั้น ไม่สิเพื่อตัวเองด้วยต่างหาก ด้วยความทะเยอ- ทะยานด้วยความใฝ่ฝันที่อยากจะทำหลุดไปจากสลัม แห่งนี้ แทมบอกเธอว่าเธอเปลี่ยนไป ที่เห็นได้ชัดก็ คือการเลิกเที่ยวเลิกลดติดต่อกับหนุ่ม ๆ ที่มาพัวพัน ยกเว้นไว้แต่เพียงพี่ตันเท่านั้น ตอนนี้เธออยากเป็น คนดีสำหรับเขาและสำหรับยายที่หายไปไม่มีวีแวว พี่ตันยังคงมารีบมาส่งเธอเหมือนเคย ยังคงให้ความ เอาใจใส่เธอเหมือนก่อน

“พี่ตันคะ มินขอถามอะไรหน่อยได้ไหมคะ”

“ถามมาสิครับ”

“ถ้าเกิดมีเงินเป็นเพียงผู้หญิงจนๆ คนหนึ่งพี่ต้น จะรักมีนอยู่มั้ยคะ”

“รักสิครับ” เขาตอบด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความรู้สึกของเขา

“แล้ว ... คุณพ่อ คุณแม่ของพี่ ท่านจะไม่ว่าเอาเธออะคะ”

“เออ ... แหม น้องมีน ถามอะไรก็ไม่ว่า ทำอย่างกับอยากจะเป็นน้องมีนผู้อำภุอย่างนั้นล่ะ ฮี ฮี ฮี” พี่ต้นเอามือมาลูบหัวเธอเล่นอย่างเอ็นดู เขาคิดว่าเธอคงแค่อยากลองใจเขาตุเท่านั้น

เอี้ยด ด ด ด ... วอลโว่แวนคันงามเบรกเสียจนดอกยางแทบสึกเมื่อมียายแก่ๆ ถลามาที่หน้ารถ ชายหนุ่มจำได้ว่าคือยายแก่คนเดียวกับที่เคยมาล้มหน้ารถของเขาเมื่อหลายอาทิตย์ก่อน แต่มาคราวนี้ดูเนื้อตัวสกปรกกว่าเดิมอีกเยอะ ส่วนอีกฟากหนึ่งของถนนนั้นมีผู้หญิงแต่งตัวเหมือนนักร้องคาเฟ่ยืนโซเซถือขวดเหล้าอยู่ ปากก็ตะโกนด่ายายแก่ที่ไม่ได้สนใจเลยว่ายายแก่จะเป็นอย่างไร

“ปิดໂธ้เอ๊ย อารายกันวะ มาขอเงินแค่นี้จะมาเป็นหวงไปได้”

คราวนี้พี่ต้นไม่ลงไปช่วยยายแก่อย่างคราวที่แล้ว แต่รอดูเหตุการณ์สักพักหนึ่งก่อน เพราะเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าจะเป็นพวกมิจฉาชีพ ส่วนแกมทรายานั้นนั่งตัวสั่นเทา พยายามกลั้นน้ำตาเอาไว้ เธอตั้งใจที่ยายมาอยู่ตรงหน้าเธอแล้ว แต่เหตุการณ์ที่กำลังเกิดอยู่ตรงหน้าเธอ นั้น เธอไม่รู้จะทำอย่างไรดี จนกระทั่งผู้หญิงคนนั้น ก็แม่ที่ให้กำเนิดเธอมา เดินตรงเข้ามาตบตียายของเธอ ตรงหน้ารถวอลโว่แวนที่เธอนั่ง ความมอดทนทุกอย่างที่เธอมีก็ถึงขีดสุด รีบถลางจากรถลงไปเอาลำตัวอันแสนบอบบางของ

เธอเป็นกำบังให้ยาย ตอนนั้นเธอไม่สนมาตคุณหนูคุณหลานที่ไหนแล้ว มีแต่มีนของยายเท่านั้น

“นี่แม่มันจะเกินไปแล้วนะ ทำไมต้องทำอย่างนี้กับยายด้วย” แกมทรายเหลื่ออด

“มาเอาเงินอีกแล้วละชิ ทำไม ... เงินที่ไอ้เสียกระจอกๆ ให้นะ มันไม่พอใช้มั้ยละ” แกมทรายตวาดแม่ไปเต็มๆ

“หนอย ... อีมีน อีลูกไม่รักดี นี่มีงจะเก็บเงินไว้คนเดียวยังไงหา ... เอามาให้กูใช้บ้างชิวะ”

เสียงแหลมแสบแก้วหูของแม่จบพร้อมๆ กับเสียงฉว๊ะ ... จากฝ่ามือหยาบกร้านที่กระทบหน้าอีมีนเข้าอย่างจัง

“กูอุตส่าห์หาฝัฟรุ้งให้มีงได้ซื้อลูกครึ่ง หน้าตาหยิ่งกะแหม่มแถวพัฒนาพงษ์ ให้มีงหลอกเงินผู้ชายหน้าโง่ของมีงมาได้ตั้งเยอะ มีงก็น่าจะเอามาแบ่งกูบ้าง กูนี่ ... กู แม่มีงนะโว้ย”

“นั่นไงผู้ชายของมีงนะ เออดี มีงไม่ให้เดี่ยวกูไปขอจากมันเองก็ตาย”

พี่ต้นได้แต่นั่งอึ้ง ตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า

“เฮ้อ จะเสนอหน้ามองอะไรอีกละ” เสียงแกมทรายคนสวย ยืนท้าวสะเอวตะโกนเสียงดังยิ่งทำให้เขาตะลึงหนักเข้าไปอีก

“เป็นยังไงละ นี่ละน้องมีนของพี่ ยังจะรักกันอยู่มั้ย” แกมทรายตวาดพี่ต้นอันเป็นที่รักของเธอด้วยน้ำตา “กลับไปชิ กลับไป”

พี่ต้นได้แต่ทำหน้าเหลอหลามองแกมทรายอย่างงงๆ ค่อยๆ ขับรถออกจากตรงนั้นไปอย่างไม่ค่อยตรงทางเท่าไร

หลังจากวันนั้นพีตันไม่มาหาเธออีกเลย เกม
ทรายพยายามติดต่อกับเขา เธอเคยฝากข้อความ
เป็นอีเมลล์ทางอินเทอร์เน็ตไว้ให้พีตัน ว่าเธอเป็น
เพียงเจ้าธูลีดินที่คนหลงซึ่งชมว่าเป็นดาว แต่ก็คือเจ้า
ธูลีดินหรือดาวที่พยายามทำทุกอย่างเพื่อจะได้พบกับ
คนดี ๆ อย่างเขา

หลังจากนั้นไม่นานเธอได้ข่าวว่าทางบ้านของ
พีตันหาคู่มั่นให้กับเขา แต่เธอก็ไม่รู้ว่าพีตันจะตกลง

หรือไม่ ผู้หญิงคนนั้นคงเป็นคนดีเพียบพร้อมเหมาะ
สมกับเขา

พีตันก็ยังคงความดีเอาไว้โดยไม่บอกความจริง
ของเธอให้ใครรู้แม้กระทั่งแม่เพื่อนซี้ของเธอ เขา
ฝากมาเพียงถ้อยคำที่ทำให้เธออยากร้องไห้แทบขาดใจ

**“เจ้าธูลีดินที่สามารถก่อตัวเป็นดาวได้ มันก็
มีค่าและมีความหมายสำหรับคนเพียงชั่วเวลาเท่านั้น
เพราะถึงยังไงดาวที่มาจากเจ้าธูลีดินก็ยังเป็นเจ้า
ธูลีดินอยู่ดี”**

